

Första gemensamma bostaden blev på hospis

Monica och Mikael träffades år 2010. Det uppstod stark kärlek inom kort. Mikael häpnade över hur vacker Monica var, så god och lojal med både integritet och skinn på näsan. Att hon kunde säga ifrån gillade han också men det gav henne ofta problem med myndigheter.

Mikael gick på metadon när de träffades och Monica hade varit ren ifrån droger i nio år. Men problemen började snart. Ekonomin kraschade, Monica ville ansöka om sjukbidrag men fick inte hjälp med detta med alla möjliga förklaringar som skäl, trots sin dåliga fysiska hälsa. Paret skickades därefter till flera av de ställen, akutboenden och behandlingshem, som Stockholms kommun hade ramavtal med. På dessa ställen fanns ofta droger som boende där tagit in, det var stökiga miljöer och det blev ibland svårt att stå emot drogerna.

Självmedicinerande efter en svår uppväxt är en vanlig anledning till att människor brukar droger.

Monica hade det tufft hemma med en mor som misshandlade henne genom hela uppväxten. Hennes första barndomsminne var att hon vaknade framför gasspisen med gasen på, modern befann sig också i rummet, tablettpåverkad. Doften fick Monica, trots att hon inte var gammal, att förstå att detta inte var bra. Hon stänger av spisen, öppnar fönstret och klättrar ut. Monica var 29 år när hon började självmedicinera med droger efter att hon förlorat vårdnaden om sin son. Livet på gatan bidrog med ytterligare trauman; en man som misshandlade henne fysiskt, psykiskt och förföljde henne. Monica fick även utstå trakasserier från hans vänner.

Mikaels far var en känd kulturprofil och en kontrollerande, neurotisk man. Mikael utsattes för både fysiskt och psykiskt

våld i hemmet vilket präglade honom. När Mikael var sju år gammal skrev barn- och ungdomspsykiatrin ut bensodiazepiner (ett nervlugnande preparat) till Mikael. När han fyllde tretton år skickades han till ett fosterhem. I fosterhemmet blev han sexuellt utnyttjad. Mikael upplevde det som om han kom från ett helvete till ett annat men hade ändå skuld känslor. När han fyllde sexton år blev han heroinist. Opiaterna lindrade det psykiska illamåendet. Hade det inte varit för heroinet tror Mikael att han hade tagit sitt liv. När han efter nio års bruk av bensodiazepiner inte längre fick dessa utskrivna, de togs ifrån honom tvärt och utan nedtrappning, fick han delirium och epileptiska anfall varje dag. Då började Mikael söka sig till de miljöer där han kunde köpa tableterna svart.

Mikael och Monica har haft svårt att förstå varför de inte erbjudits möjligheten till ett tryggt gemensamt boende. Det som erbjudits genom åren har främst varit behandlingshem och härbärgen. Vid ett tillfälle för flera år sedan erbjöds dock paret Bostad Först, ett erbjudande de länge längtat efter. Tyvärr låg Mikael och Monica just då inlagda för en kort nedtrappning av bensodiazepiner och var alldeles för sjuka för att kunna lämna avdelningen och flytta till en bostad. Det de hade behövt var en lång nedtrappning följt av ett bostadserbjudande.

Se ENOUGH!s [artikel om vikten av en lång, adekvat nertrappning.](#)

Läs också:

[Livshotande avgiftning](#)

Paret har vid sidan av föreskrivet metadon haft ett sidobruk av bensodiazepiner. De har använt preparatet mot ångest, och tyvärr aldrig erbjudits en tillräckligt lång nedtrappning för att klara av att bli fria. På metadonmottagningarna är ett sidobruk av benz ett vanligt förekommande problem då de

föreskrivna opiaterna inte tar bort den grundångest många lider av. Det som erbjuds är ofta korta nedtrappningar. Det räcker inte om man som Mikael har brukat nervlugnande preparat i över femtio års tid.

I april i år fick Monica beskedet att hon drabbats av cancer. Svårt sjuk placerades Monica på ett boende med extra resurser där även människor med svår psykiatrisk problematik bodde, fast Monica själv aldrig haft sådana problem. Personliga tillhörigheter försvann och Monica vantrivdes. Mikael placerades samtidigt på ett härbärke. Han fick ingen lugn och ro utan oroade sig ständigt över sin dödssjuka fru.

Cancern spred sig och Monica fick komma till ett hospis där hon till slut blev mycket väl omhändertagen de sista veckorna av sitt liv. Mikael fick flytta in till henne och först då, i livets slutskede, fick paret äntligen bo tillsammans. Monica förlorade dessvärre snabbt medvetandet och dog med Mikael vid sin sida. De fick leva tillsammans först när det var försent.

Vi i ENOUGH! vädjar nu till alla det berör och som kan göra skillnad; låt Mikael få det stöd och den trygghet han behöver i denna svåra tid.

Vila I Frid Monica

1967.06.22 – 2023.10.22

Foto: IngelaS

ENOUGH!

